

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8821201051
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8821201051.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, sudkyne spravodajkyne v spore žalobcu: A. B. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. D. XX, XXX XX C. D., zastúpený: Prof. JUDr. Jánom Klučkom, CSc., advokátom, so sídlom Ku Potoku 757/4, 040 16 Košice, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k.: 5C/12/2021-76 zo dňa 16.6.2022 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku, ktorým žalobe čiastočne vyhovel a vo výroku o trovách konania.
- II. Priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k.: 5C/12/2021-76 zo dňa 16.6.2022 v I. výroku zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 2000,- eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v II. výroku v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a v III. výroku priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Žalobca sa žalobou domáhal proti žalovanej zaplata sumy 5.000,- eur a náhrady trov konania titulom náhrady škody spôsobenej žalovanou v dôsledku porušenia práva Európskej únie. V žalobe žalobca argumentoval tým jeho týždenný pracovný čas ako príslušníka hasičského zboru Slovenskej republiky sa skladá zo 16,5 hodinových pracovných zmien, po ktorých nasleduje 7,5 hodinová pohotovosť (t. j. 24 hodinové zmeny) v takom rozsahu, že súhrn takto „naskladaného“ týždenného pracovného času pravidelne prekračuje 48 hodín, pričom úprava dovoleného rozsahu týždenného pracovného času zamestnancov (vrátane hasičov) tvorí predmetom práva Európskej únie (ďalej len „EÚ“) - Smernice 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, ktorá záväzne určuje dĺžku týždenného pracovného času na 48 hodín. Porušenie tejto smernice členským štátom EÚ vyvoláva jeho zodpovednosť podľa práva EÚ a pre osoby postihnuté takýmto porušením zakladá právo na náhradu spôsobenej ujmy pred vnútroštátnymi súdmi členského štátu. Žalobca v žalobe poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ: C-429/09 G. Fuß z 25.11.2010, C-437/05 J. Vorel z 11.1.2007, C-397/01 Pfeiffer z 5.10.2004, C-14/04 Dellas. Podľa žalobcu žiadne ustanovenie Zákona o hasičskom zbore nepotvrďuje, že služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby je považovaná za súčasť ich týždenného pracovného času v zmysle únieového práva, naproti tomu § 96 Zákonníka práce uvedenú Smernicu ES zohľadňuje, avšak Zákonník práce sa na právnu kvalifikáciu pohotovosti na príslušníkov hasičského zboru nevzťahuje. Ďalším nedostatkom zákona o Hasičskom a záchrannom zbore je podľa žalobcu to, že nepreberal ustanovenia smernice stanovujúce dĺžku týždenného pracovného času na

48 hodín napriek tomu, že podrobne definuje termíny služobná doba, služobná pohotovosť, spôsoby ich finančného ohodnotenia a pod. Skutočnosť, že týždenný pracovný čas hasičov prekračuje 48 hodín žalobca dokumentuje listinami o týždennej dochádzke.

Čo sa týka rozsahu náhrady škody spôsobenej porušením práva EÚ jednotlivcovi, táto musí byť podľa žalobcu primeraná, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu jeho únieových práv, v ktorom smere žalobca poukázal na rozsudky Súdneho dvora EÚ vo veci C-46/93 (Brasserie du Pêcheur, bod 82) a C-524/04 (Test Claimant, bod 123), a teda každý členský štát vo vzťahu k nárokom na náhradu škody, ktoré majú základ v práve EÚ, má napraviť následky spôsobenej škody podľa svojho vnútroštátneho práva upravujúceho zodpovednosť za spôsobenú škodu, pričom podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnych právnych úpravách nesmú byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada rovnocennosti) a nemôžu byť upravené tak aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady pred vnútroštátnymi súdmi (zásada efektivity).

Podľa Súdneho dvora EÚ poškodení jednotlivci majú právo na náhradu, keď sú splnené tri podmienky, t. j. že 1. cieľom porušenej právnej normy EÚ bolo priznať jednotlivcom práva, 2. porušenie je dostatočne závažné a 3. medzi týmito porušením a škodou spôsobenou poškodeným jednotlivcom existuje priama príčinná súvislosť. Vychádzajúc z povahy škody, ktorá má nemajetkovú povahu (škoda vzniknutá v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal žalobca nárok v prípade rešpektovania jeho 48 hodinovej týždennej pracovnej doby), ako aj z podmienok jej uplatnenia je v slovenskom právnom poriadku možno podľa žalobcu použiť pravidlá týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy fyzickej osobe podľa § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka, nakoľko tieto ustanovenia upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie k náhrade škody žalobcu v dôsledku porušenia jeho únieového práva.

3. Podľa žalovanej rozsah pôsobnosti Smernice 2003/88/ES je pozitívne vymedzený v článku 2 ods. 1 Smernice 89/391/EHS ako aj negatívne vymedzený v článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS, z čoho mu vyplýva, že Smernica 2003/88/ES sa neuplatňuje na odvetvia činností, ktoré zahŕňajú určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany, a teda sa nevzťahuje na služobný pomer príslušníkov Hasičského a záchranného zboru nevzťahuje v plnom rozsahu, preto jej ustanovenia nemohli byť porušené tak ako to tvrdí žalobca. Žalovaný poukázal na § 12 zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva, § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z., § 8 ods. 1 a § 12 ods. 1 zákona č. 129/2002 Z. z. o integrovanom záchrannom systéme, z ktorých vyplýva, že Hasičský a záchranný zbor, resp. jeho príslušníci vykonávajúci zásahovú činnosť, plnia okrem úloh na úseku ochrany pred požiarmi, aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva, predovšetkým v oblasti priameho výkonu záchranných činností.

Žalovaná tiež namietala nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie s uvedením názoru, že žalobu pre nestransponovanie smernice, resp. pre nesprávnu transpozíciu smernice môže podať: 1. Európska Komisia, priamo na ESD, 2. fyzická/právnická osoba, ktorá bola týmto priamo dotknutá, t. j. došlo k porušeniu/poškodeniu jej práv a to na vnútroštátny súd členského štátu EÚ, pričom žalobca nezažaloval svojho zamestnávateľa, ale štát, v mene ktorého koná ten ústredný orgán verejnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí oblasť štátnej správy pre Hasičský a záchranný zbor, čo je zásadný rozdiel v označení žalovaného, teda v jeho pasívnej vecnej legitímácii.

Podľa žalovanej tiež neboli opodstatnené tvrdenia žalobcu, že doba služobnej pohotovosti sa nezapočítava do týždenného pracovného času hasičov. Ustanovenia § 85, § 91, § 92 zákona č. 315/2001 Z. z., ako aj ustanovenia Kolektívnej zmluvy 2018 (čl. 3), Kolektívnej zmluvy 2019 - 2020 (čl. 3) a platnej Kolektívnej zmluvy 2021 (čl. 3) plne transponujú článok 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES, avšak ak by súd dospel k opačnému názoru, žalovaná poukázala na všeobecné podmienky vyplývajúce z judikatúry Súdneho dvora EÚ, ktoré musia byť kumulatívne splnené na úspešné uplatnenie si nároku na náhradu škody za porušenie práva Únie, k čomu dodala, že žalobca neosvedčil, že by mu vznikol nárok na náhradu škody žiadnym spôsobom. Podľa žalovanej žalobca veľmi nejasným spôsobom stanovil „škodu“, ktorá mu mala vzniknúť tým, že vykonával nariadenú služobnú pohotovosť, za ktorú bol žalobca v zmysle platnej vnútroštátnej legislatívy odmeňovaný. S poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora C-46/93 Brasserie du Pêcheur (bod 84) žalovaná tiež argumentovala, že žalobca žiadnym spôsobom neoznámil svojmu zamestnávateľovi, že odmieta vykonávať služobnú pohotovosť, resp. do dňa podania žaloby zamestnávateľ žalobcu nemal vedomosť o tom, že výkon služobnej pohotovosti považuje resp. pociťuje ako výraznú ujmu.

Žalovaná ďalej poukázala, že žalobca vykonáva svoje služobné činnosti nerovnomerne v 24 hodinových cykloch, pričom ide o výkon služobných činností a na výkon služby nadväzuje bezprostredne služobná pohotovosť v mieste výkonu štátnej služby, ale tento čas je určený na oddych a odpočinok. S poukazom na stanovisko KR HaZZ v PO žalobca do roku 2008 zastával funkciu na oddelení požiarnej prevencie a mal rovnomerne rozvrhnutý služobný čas, pričom k zmene, vrátane zmeny jeho služobného času na nerovnomerný služobný čas, došlo až na základe zmeny výkonu funkcie, o ktorú sám žiadal, pričom žalobca v čase tejto zmeny dobre poznal vnútornú organizáciu Hasičského a záchranného zboru a sám sa usiloval o preradenie na výkon zásahovej činnosti, kde je nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas. Rozvrh služobného času žalobcu však bol a je vždy plánovaný vopred, s týmto rozvrhom bol rovnako žalobca vždy vopred oboznámený, pričom KR HaZZ v PO ako ani žalovaná neeviduje z jeho strany žiadne vznesené námietky, či sťažnosti. Z hmotnoprávneho hľadiska (existencie nároku) žalovaná navrhla zväziť vypočítanie skutočného týždenného priemerného služobného času žalobcu po zohľadnení dovolenky, dodatkovej dovolenky, rekondičných pobytov, voľna vyplývajúceho z Kolektívnych zmlúv, náhradného voľna za štátnu službu nadčas a náhradného voľna za štátnu službu vo sviatok a všetkých iných neprítomností (ako napr. práceneschopnosť, návšteva u lekára, sprevádzanie rodinného príslušníka do zdravotníckeho zariadenia, karanténne opatrenia, výkon občianskych povinností, iné výkony vo všeobecnom záujme a pod.) v rámci referenčných období, za ktoré mal údajne žalobcovi vzniknúť nárok na náhradu škody. KR HaZZ v PO predložilo žalovanej vypracovaný prehľad s počtom všetkých zmien žalobcu za ním požadované obdobie apríl 2018 až marec 2021, pričom počet všetkých zmien príslušníka za obdobie od 04/2018 do 03/2021 (s výnimkou období čerpania rekondičného pobytu) bol 347, z toho neodpracovaných (čerpanie dovolenky, lekárske ošetrenie, PN, atď.) 88. Žalovaná tiež dodala, že žalobca doposiaľ nevzniesol požiadavku voči služobnému úradu o udelenie náhradného voľna ako satisfakciu za porušenie únieového práva.

Výšku nároku uplatneného žalobcom považovala žalovaná za nepreukázaný, pričom poukázala na obdobné spory, v ktorých bola priznaná náhrada škody. Žalovaná tiež vzniesla námietku miestnej nepríslušnosti, námietku pôsobnosti Smernice 2003/88/ES, námietku nedostatku splnenia procesných podmienok konania, námietku nedôvodnosti žaloby a pre prípad, že sa súd stotožní s vyššie uvedenými námietkami, navrhla, aby súd konanie zastavil, alternatívne, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania.

4. Súd prvej inštancie z prehľadu o vykonávaní pracovnej činnosti žalobcu za obdobie od apríla 2018 do marca 2021 a rozpisu jednotlivých hodín zistil, že žalobca v sledovanom období pravidelne odpracoval viac hodín nad povolený limit práva EÚ v rámci služobnej pohotovosti nezapočítanej do fondu pracovného času. Žalobca je príslušníkom Hasičského a záchranného zboru, ktorý vykonáva stálu štátnu službu v meste Vranov nad Topľou, kde v uvedenom období pracoval na zmeny, pričom vykonával službu 16, resp. 16,5 hodiny a následne na to nadväzovala pracovná pohotovosť v trvaní 7, resp. 7,5 hodiny, počas ktorej bol v mieste výkonu služby k dispozícii zamestnávateľovi pripravený na prípadný zásah.

5. Na posúdenie nároku žalobcu súd prvej inštancie aplikoval článok 7 a článok 144 ods. 1 Ústavy SR, Smernicu 2003/88/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej len „smernica“) a to čl. 1 ods. 2, 3, čl. 2 ods. 1, čl. 6 písm. b), čl. 16 písm. b), ust. § 1 od. 2, § 85 ods. 1, § 85 ods. 2, § 86 ods. 1 a 2, § 91 ods. 1 až ods. 3, § 92 ods. 1, § 97 ods. 1 písm. h) zákona č. 315/2001 Z. z. o hasičskom a záchrannom zbore v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „ZoHaZZ“), ust. § 11, § 13 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), a čl. 3 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

6. Súd prvej inštancie sa zoberal v prvom rade námietkou miestnej príslušnosti a námietkami ohľadom pasívnej vecnej legitímácie a nesplnenia procesných podmienok konania vznesených žalovanou. K námietke miestnej príslušnosti súd prvej inštancie poukázal, že žalobca nepožaduje náhradu škody za nesprávnu transpozíciu Smernice 2003/88/ES do slovenského právneho poriadku, ale náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v rámci režimu zodpovednosti Slovenskej republiky za porušenie jeho práva na 48 hodinový pracovný čas (čl. 6 písmeno b) Smernice), preto podľa § 17 CSP skutočnosť zakladajúca právo žalobcu na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) nastala v obvode Okresného súdu Vranov nad Topľou, pretože škoda vznikla v mieste výkonu služobnej činnosti žalobcu vo E. C.

F., a v konaní o náhradu škody posudzoval ďalej otázku, či sa jedná alebo nejedná o nesprávnu transpozíciu smernice. Taktiež za nedôvodné považoval súd prvej inštancie námietky žalovanej týkajúce sa nedostatku procesných podmienok, ktorých existenciu súd skúma aj bez námietok strany sporu ako jednu zo základných predpokladov pre vedenie spravodlivého súdneho procesu, pričom dospel k záveru, že vo veci neexistujú žiadne procesné nedostatky konania, ktoré by boli dôvodom pre zastavenie konania alebo postúpenie veci inému súdu alebo orgánu.

7. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal pasívnou vecnou legitímáciou žalovanej, k čomu súd prvej inštancie poukázal, že porušenia únievého práva sa môže dopustiť každý orgán, ktorý koná v mene členského štátu, pričom predpoklady zodpovednosti za vzniknutú škodu v zmysle judikatúry SD EÚ vychádzajú z absolútnej objektívnej zodpovednosti členského štátu za takto vzniknutú škodu, ktorá sa vzťahuje na prípady ad 1/ porušenia práva únie členským štátom pre absentujúcu alebo nesprávnu transpozíciu smerníc, ad 2/ aplikáciu ustanovení vnútroštátneho právneho poriadku odporujúcu únievému právu, ad 3/ vydanie súdneho alebo správneho rozhodnutia, ktoré je v rozpore s právom Únie, ad 4/ neprijatie alebo ponechanie v platnosti legislatívy, ktorá je v rozpore s právom Únie. Potom súd prvej inštancie dodal, že zodpovednosť členského štátu za vzniknutú škodu podľa judikatúry SD EÚ nastáva, ak sú splnené tri predpoklady: 1/ porušená únievá norma priznáva právo fyzickým alebo právnickým osobám alebo zakladá povinnosti pre členský štát, 2/ porušenie únievého práva je dostatočné závažné a 3/ medzi porušením únievého práva členským štátom a škodou spôsobenou fyzickým a právnickým osobám existuje príčinná súvislosť. Súd prvej inštancie zdôraznil, že pokiaľ pre vymedzenú oblasť zodpovednosti štátu neexistuje špecializovaná vnútroštátna právna úprava, namiesto je využitie právnej úpravy obsahom a účelom čo najbližšej v zmysle zásad analógie iuris a analógie legis rešpektujúc princípy únievého práva. Podľa zákona č. 514/03 Z. z. zodpovednosť štátu, za ktorý koná zákonom označený orgán, je však daná len v prípade, ak existuje nezákonné rozhodnutie, či nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorými vznikla škoda. Sporová vec sa týka porušenia práva Únie pre absentujúcu, resp. nesprávnu transpozíciu Smernice do zákona č. 315/2001 Z. z., pretože do pracovného času hasiča sa nezarátava aj jeho pracovná pohotovosť na pracovisku počas jej neaktívnej časti, čo je výsledkom zákonodarného a legislatívneho procesu, ktorý je v zmysle § 9 vylúčený z pôsobnosti zákona č. 514/03 Z. z., keďže za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady SR pri výkone jej pôsobnosti a ani postup alebo výsledok postupu vlády SR pri výkone jej pôsobnosti. Zohľadňujúc existujúcu vnútroštátnu právnu úpravu pri rešpektovaní princíпов ekvivalencie a efektivity niet však prekážok, aby pasívne vecne legitímovaným subjektom v konaní o nároku na náhradu škody bola Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR ako orgán do pôsobnosti ktorého spadá aj Hasičský a záchranný zbor SR, ktorý orgán bol tiež garantom právnej úpravy vykonanej zákonom č. 315/2001 Z. z.. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že zodpovednostným subjektom za prípadné porušenie práva Únie, ktoré vedie k vzniku škody spôsobenej jednotlivcovi je samotný štát, v ktorom takéto porušenie práva Únie nastalo, bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa práva dotknutého členského štátu v zásade povinnosť túto škodu nahradiť, preto pasívna vecná legitímácia žalovaného v tomto spore je daná. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal napríklad na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/1/2020 zo dňa 19. 11. 2020.

8. K námietke žalovanej, že Smernica 2003/88/ES by sa na nemala na činnosť žalobcu aplikovať, súd prvej inštancie citoval z rozsudku Súdneho dvora EÚ, podľa ktorého z rozsahu úpravy tejto smernice nie sú vyňatí ani hasiči, pričom článok 6 písm. b) Smernice 2003/88 predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48 hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, v súvislosti s ktorou je výslovne stanovené, že zahŕňa nadčasy, a od ktorej sa v prípade neprebratia článku 22 ods. 1 tejto smernice do vnútroštátneho práva nemožno v žiadnom prípade odchýliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, o ktorú ide vo veci samej, hoci by k tomu došlo len prostredníctvom súhlasu dotknutého pracovníka (rozsudky z 5. októbra 2004, Pfeifferai. C-397/01 až 103/01, s. I-8835, body 98 a 100, C-429/09 z 25. 11. 2010 G. Fus sbody 33 až 35 a 38). Otázku, či do rozsahu pracovného času možno zaradiť aj stav pracovnej pohotovosti pracovníkov (lekárov, hasičov), riešil tiež Súdny dvor EÚ v rozsudku ESD C-429/09 s tým, že potvrdil, že pracovná pohotovosť tvoriaca súčasť ich týždenného pracovného času v spojení s ďalším "riadnym" pracovným časom nesmie prekročiť maximálny týždenný pracovný čas a ďalej uviedol, že: „pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu "pracovný čas" v zmysle Smernice 2003/88/ES“. Aj v ďalších rozsudkoch Súdny dvor EÚ konštatoval, že časy

pracovnej pohotovosti na pracovisku treba v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času (C-437/05 J. Vorel, C-397/01, Pfeiffer). Okrem toho Súdny dvor EU tiež rozhodol, že článok 6 písm. b) smernice 2003/88 má priamy účinok, keďže priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Podľa Súdneho dvora EU Smernica sa má uplatniť na činnosti hasičského zboru, aj keď sú vykonávané zásahovými silami v teréne a nezáleží na tom, či sú zamerané na boj proti požiarom alebo na poskytnutie pomoci iným osobám, ak sú vykonávané za obvyklých podmienok v súlade s poslaním im zvereným a to aj vtedy, keď zásahy, ku ktorým môžu tieto činnosti viesť, sú svojím charakterom nepredvídateľné a môžu vystaviť pracovníkov určitým rizikám. Námietky žalovanej o tom, že Smernica sa nevzťahuje na postavenie žalobcu ako príslušníka hasičského zboru, tak vyhodnotil súd prvej inštancie ako irelevantné a bez právneho významu považoval aj fakt, či hasič plní svoje úlohy v pracovnom (služobnom) pomere ako hasič dobrovoľný, mestský alebo štátny.

9. Súd prvej inštancie považoval v danom prípade za splnené predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú porušením práva Únie, vyvedenú z judikatúry Súdneho dvora EU, ktorá zodpovednosť je daná, ak vyplýva z porušenia právnej normy Únie, ktorej cieľom bolo priznať jednotlivcovi práva, išlo o porušenie dostatočne závažné a medzi týmto porušením a spôsobenou škodou jednotlivcovi existuje priama príčinná súvislosť.

10. Súd prvej inštancie nezistil spornosť v tom, že žalobca v posudzovanom období po zohľadnení služobného pracovného času a nariadenej služobnej pohotovosti pracoval nad rámec 48 hodinového pracovného týždňa určeného Čl. 6 písm. b) Smernice, čím došlo k porušeniu práva Únie a toto porušenie považoval za dostatočne závažné, keďže je v zjavnom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EU v danej oblasti. Z judikatúry Súdneho dvora EU totiž jasne vyplýva, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu „pracovný čas“. Otázka súvisiaca s pojmom „pracovný čas“ v zmysle Smernice neponecháva priestor na akékoľvek pochybnosti o tom, že žalobca pracoval nad stanovený limit v zmysle čl. 6 písm. b) Smernice a že medzi porušením článku 6 písm. b) Smernice a ujmu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku straty času, na ktorý by mal žalobca nárok (ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený týmto ustanovením dodržaný) a ktorý by mohol využiť podľa vlastnej vôle, existuje príčinná súvislosť.

11. Ak žalovaná tvrdila, že žalobca nevyvinul žiadnu snahu, aby vzniku ujmy predišiel, pretože neoznámil zamestnávateľovi, že odmieta vykonávať služobnú pohotovosť, a že to považuje za ujmu na svojich právach, súd prvej inštancie poukázal na ustálenú judikatúru Súdneho dvora EU, ktorá takúto požiadavku nepredpokladá, a ani z predpisov komunitárneho práva nevyvodzuje. Aj keď Súdny dvor EU rešpektuje zásadu spoločnú právnym systémom členských štátov, že poškodená osoba pod hrozbou toho, že sama bude musieť znášať škodu, musí tiež vyvinúť primerané úsilie, aby obmedzila výšku škody, súčasne berie na zreteľ, že výkon práv na náhradu škody priznaných jednotlivcom ustanoveniami práva Únie by bol znemožnený alebo sťažený, ak by ich návrhy na náhradu škody museli byť čo i len čiastočne zamietnuté z dôvodu, že nevyužili všetky právne prostriedky, ktoré sú im k dispozícii, aj keby to spôsobilo nadmerné ťažkosti, alebo by to nebolo od nich možné rozumne vyžadovať (rozsudok C-445/06 Danske Slagterier). Ďalej tiež súd prvej inštancie poukázal na závery Súdneho dvora EU, podľa ktorého nachádzanie akejkoľvek možnosti zavinenia na strane zamestnanca, ktorý pred uplatnením nároku na súde nepožiadaval zamestnávateľa o „dodržiavanie noriem komunitárneho práva“, by bolo len prenášaním zodpovednosti členských štátov za dodržiavanie práva Únie na jednotlivcov, a umožňovalo by v prípade nesplnenia tejto podmienky vyňať ich nároky z uplatňovania v konaní pred súdom, čo odporuje zásadám únieového práva (bod 83 C-429/09 Fuss). V tejto súvislosti tiež súd prvej inštancie poukázal na rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/54/2020 z 03. 12. 2020 a sp. zn. 2Co/1/2020 zo dňa 19. 11. 2020.

12. Keďže žalobca žiadal náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy v peniazoch, poukázal súd prvej inštancie na zmysel takejto náhrady a to zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Výška nemateriálnej ujmy je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorá sa musí opierať o preskúmateľné hľadiská a to predovšetkým závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Vo všeobecnosti súd prvej inštancie poukázal, že za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú, pritom nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale

objektívne hľadisko, teda, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala aj každá iná fyzická osoba. Súd prvej inštancie zobral do úvahy skutočnosť, že žalobca vykonáva náročnú prácu nad čas povolený právom únie, ktorá vyžaduje aby bol nepretržite dostupný a plne k dispozícii svojmu zamestnávateľovi, teda objektívne sa nemôže venovať rodine v rozsahu, v akom by chcel, ale najmä nemôže zo svojim časom voľne nakladať, nemôže sa venovať svojim záľubám, nemôže ani oddychovať, hoci relax je vzhľadom na rizikovosť jeho práce nesmierne potrebný. Ďalej súd prvej inštancie zdôraznil, že právo na odpočinok je u žalobcu permanentne niekoľko rokov porušované, napriek tomu, že plní v spoločnosti veľmi zodpovedné úlohy, ktoré neraz vyžadujú aj nasadenie vlastného života, preto pracovnú pozíciu žalobcu považoval za vysoko zodpovednú, rizikovú a fyzicky aj psychicky náročnú. Pri stanovení náhrady za zásahy žalovanej do nemajetkovej sféry žalobcu - práva na odpočinok, súkromie a rodinný život, súd prvej inštancie prihliadal na kritéria uvedené v bode 95 Rozsudku Súdneho dvora EU Fuss, a na závažnosť ujmy, ktorá mu takým (dostatočne závažným) zásahom vznikla, na následky takým zásahom vyvolané, okolnosti zásahu a v neposlednom rade aj na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá je priznávaná všeobecnými súdmi v iných prípadoch, keď súdy aplikujú ustanovenie § 13 Občianskeho zákonníka, a za primeranú finančnú náhradu považoval sumu 2.000,- eur, pričom v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol, pretože žalobca nepreukázal, že by sa tento zásah negatívne odrazil napr. v jeho medziľudských vzťahoch alebo že by mal dopad na jeho zdravotný stav. Súd prvej inštancie tiež zohľadnil aj skutočnosť, v akom rozsahu je priznávaná výška nemajetkovej ujmy žalobcom v obdobných súdnych sporoch (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoPr/1/2019, 6CoPr/2/2019, 3CoPr/229/2019, 1CoPr/8/2019, 11Co/222/2020).

13. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že nemajetková ujma žalobcovi nevznikla tým, že pracovná pohotovosť je ohodnotená nižšie ako výkon v rámci pracovného času, ale tým, že v dôsledku vnútroštátnej úpravy musel reálne fyzicky odpracovať viac, ako by bol povinný v tom prípade, ak by bola Smernica prebratá do zákona správne. Akékoľvek matematické výpočty vychádzajúce z výšky mzdy, resp. doplatku peňažnej náhrady, by preto neboli pre súd prvej inštancie tým správnym meradlom pre stanovenie výšky nároku. Pre rozhodnutie súdu prvej inštancie bol dôležitý rozsudok Súdneho dvora EU vo veci C 429/09 G. Fuss a jednoznačné znenie Smernice, z ktorých vyplynula povinnosť žalovanej k náhrade škody ako nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla.

14. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP a keďže výška plnenia závisela od úvahy súdu, priznal žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy s konštatovaním, že žalobcu nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za (ne)predvídanie výsledku na základe úvahy súdu.

15. Proti I. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Odvolaciemu súdu žalovaná navrhla, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná jej náhradu trov konania.

16. Žalovaná v prvom bode odvolania namietala, že na to, aby mohol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skonštatovať, že uplatnený nárok žalobcu je dôvodný, musel by žalobca v prvom rade preukázať, že zákon č. 315/2001 Z. z. prebral Smernicu 2003/88/ES nesprávne, t. j. žalobca by musel preukázať také ustanovenia zákona, ktoré by boli v rozpore s touto smernicou. V tejto súvislosti žalovaná namietala právomoc všeobecného súdu posudzovať súlad slovenských zákonov alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov platných na území Slovenskej republiky so smernicou Európskej únie. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že obsah Smernice 2003/88/ES bol do zákona č. 315/2001 Z. z. prevzatý nesprávne, súd prvej inštancie si takýto záver podľa žalovanej nemohol osvojiť ani ako predbežnú právnu otázku, nakoľko dôsledky a aplikácia takéhoto konštatovania by presiahli predmet súdneho sporu, kde sa posudzuje len individuálny nárok žalobcu na náhradu škody, či nemajetkovej ujmy.

17. V druhom bode odvolania žalovaná opätovne namietla svoju pasívnu legitímáciu, pričom zdôraznila, že je nevyhnutné rozlišovať medzi Slovenskou republikou a Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky ako dvomi samostatnými subjektmi, ktorých postavenie v súdnom konaní ani v pracovnoprávných vzťahoch nemožno zamieňať. Podľa žalovanej súd prvej inštancie nevzal do úvahy potrebu rozlišovania medzi „prebratím smernice“ a „aplikáciou smernice“. Poukázala tiež na to, že ak sa žalobca domnieval, že Slovenská republika v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky nesprávne prebrala Smernicu 2003/88/ES do zákona č. 315/2001 Z. z., musel práve žalobca preukázať, v čom vidí zásadné

pochybenie, pre ktoré by mohla vzniknúť škoda, k čomu nemohlo dôjsť bez porovnania znenia zákona so smernicou. Žalovaná sa domnieva, že skutočnosť, že zákon č. 315/2001 Z. z. výslovne neustanovuje, že služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby je považovaná za súčasť ich služobného času, ani neobsahuje ustanovenie stanovujúce dĺžku týždenného pracovného času na 48 hodín, neznamená že by Smernica 2003/88/ES bola do zákona č. 315/2001 Z. z. prebratá nesprávne. Podľa názoru žalovanej nebolo jej povinnosťou skopírovať doslovné znenie každého ustanovenia Smernice 2003/88/ES do textu zákona č. 315/2001 Z. z., aj vzhľadom na priamy účinok smernice Európskej únie. Prípád nesprávnej aplikácie smernice môže podľa žalovanej byť spôsobený, ak si adresát účinkov smernice vyloží jej ustanovenia v rozpore s jej obsahom, čo v inom ponímaní znamená, že smernica môže byť do vnútroštátneho právneho poriadku prebratá správne, ale jej konkrétne použitie (t. j. aplikácia) môže byť v konkrétnom prípade v rozpore s cieľom a obsahom smernice. Preto až nesprávna aplikácia smernice by mohla v konečnom dôsledku založiť prípadný nárok na náhradu škody. Žalovaná pripomenula, že žalobca namietal nesprávne prebratie Smernice 2003/88/ES, nie však jej aplikáciu v individuálnom prípade žalobcu, pričom tiež zdôraznila, že žalovaná pri preberaní Smernice de facto neporušila žiadne predpisy, preto pri absencii protiprávneho konania nemohla vzniknúť žiadna škoda a tým ani zodpovednosť žalovanej za nároky, ktoré si žalobca uplatňuje v tomto súdnom konaní, navyše, ide o nároky, ktoré vyplývajú z pracovnoprávneho vzťahu, pričom sa mzdový nárok „skrýva“ za náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy. Miera zodpovednosti za prípadný vznik škody sa musí podľa žalovanej rozlišovať medzi dvomi samostatnými subjektmi (Slovenskou republikou a Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, resp. Hasičským záchranným zborom). Žalovaná teda nemôže niesť zodpovednosť za prípadnú nesprávnu aplikáciu Smernice 2003/88/ES na pracovnoprávny vzťah žalobcu u jeho zamestnávateľa. Podľa žalobcu žalovaná má zodpovedať za škodu, ktorá mala vzniknúť nesprávnym prebratím (nie aplikáciou) Smernice 2003/88/ES. Preto aj keby súd prvej inštancie konštatoval, že aplikácia smernice na služobný pomer žalobcu bola nesprávna, nijako táto skutočnosť nesúvisí so zodpovednosťou žalovanej za správnosť prebratia smernice do právneho poriadku Slovenskej republiky. Podľa žalovanej preto súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v tomto konaní.

18. V treťom bode odvolania žalovaná uviedla, že podľa jej názoru súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj pôsobnosť smernice 2003/88/ES, ktorá sa na služobný pomer príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vzhľadom na charakter vykonávaných činností a tým spojený rozvrh služobného času nevzťahuje v plnom rozsahu. Podľa názoru žalovanej štátnu službu príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vykonávajúcich zásahovú činnosť možno jednoznačne subsumovať pod negatívne vymedzenie pôsobnosti Smernice 89/391/EHS v článku 2 ods. 2. Oproti štandardným pracovnoprávnym vzťahom štátna služba príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vykazuje aj špecifiká štátnej služby príslušníkov policajného zboru ako aj profesionálnych vojakov. Rovnako úlohy, ktoré príslušníci Hasičského a záchranného zboru plnia, možno podľa súvisiacich právnych predpisov týkajúcich sa civilnej ochrany, integrovaného záchranného systému ako aj právnej úpravy samotného Hasičského a záchranného zboru, bez akýchkoľvek pochybností subsumovať pod pojem „osobitné činnosti služieb civilnej ochrany“ v zmysle článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Hasičský a záchranný zbor, resp. jeho príslušníci vykonávajúci zásahovú činnosť, plnia okrem úloh na úseku ochrany pred požiarimi aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva predovšetkým v oblasti priameho výkonu záchranných činností. Z tohto dôvodu sú činnosti vykonávané príslušníkmi Hasičského a záchranného zboru pri zásahovej činnosti práve tými osobitnými činnosťami služieb civilnej obrany, na ktoré sa Smernica 89/391/EHS nevzťahuje. Podľa žalovanej rozhodnutie vo veci V-429/09 G. Fuss sa týka „mestského hasiča“ - zamestnanca StadtHalle, preto ho nie je možné považovať za smerodajné, nakoľko režim výkonu hasičských činností v takomto zriadení a štruktúre mestských hasičov sú absolútne odlišné od režimu, v akom fungujú príslušníci Hasičského a záchranného zboru v Slovenskej republike, ktorého zriaďovateľom je štát (nie obec) a sú im poskytnuté rôzne osobitné výhody od „definitívy“ až po systém sociálneho zabezpečenia, tak ako v prípade príslušníkov Policajného zboru.

19. V štvrtom bode odvolania k nároku na náhradu škody žalovaná poukázala na všeobecné podmienky vyplývajúce z judikatúry Súdného dvora, ktoré musia byť kumulatívne splnené na úspešné upletenie si nároku na náhradu škody za porušenie práva Únie nasledovne: 1) cieľom porušenej právnej normy Európskej únie je priznať jednotlivcom práva, 2) porušenie je dostatočne závažné a 3) medzi týmto porušením a škodou spôsobenou jednotlivcom existuje príčinná súvislosť. K uvedenému žalovaná dodala, že žalobca neosvedčil, že by mu vznikol nárok na náhradu škody nejakým spôsobom. Žalovanej nie je zrejmé, ako žalobcovi mohla vzniknúť ním uplatnená škoda tým, že vykonával nariadenú služobnú

pohotovosť, za ktorú bol odmeňovaný. Žalovaná zdôraznila, že hoci počas tejto služobnej pohotovosti je pracovník povinný byť v zariadení zamestnávateľa alebo mimo neho, od žalobcu sa nevyžaduje „aktívna činnosť“, teda nemusí uskutočňovať žiaden výkon práce z vlastnej iniciatívy, len na základe pokynu svojho zamestnávateľa, čo znamená, že žalobca nemusí byť bdely a aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti. Pokiaľ súd prvej inštancie napriek všetkým skutočnostiam dospel k záveru, že služobná pohotovosť je pracovným časom, a teda má sa zarátavať do pracovného fondu, samo o sebe to ešte nie je dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody. Podľa žalovanej mal vnútroštátny súd preveriť, či poškodená osoba prejavila primeranú snahu s cieľom odvrátiť škodu alebo obmedziť jej rozsah a či včas využila všetky dostupné prostriedky na právnu ochranu, keďže žalobca tak doteraz neučinil. Čo sa týka posúdenia, či došlo v prípade žalobcu k porušeniu práva na maximálne 48 hodinový týždenný pracovný čas, bolo by potrebné zo strany žalobcu preukázať, či skutočne pracoval nad takýto limit za rozhodné obdobie, keďže nie všetky hodiny odpracovanej pohotovosti sú totiž hodinami nad maximálny limit pracovného času. Takisto podľa žalovanej bolo potrebné zohľadniť nerovnomerné rozvrhnutie služobného času u hasičov v referenčnom období 6 mesiacov, čím sa súd prvej inštancie nezaoberal. Žalovaná poukázala, že tabuľky priložené k žalobe nemožno považovať za dôkaz, ktorý by preukazoval výšku ujmy. Zdôraznila, že dôkazné bremeno v sporovom konaní zaťažuje žalobcu, pričom žalobca nepreukázal a ani riadne neodôvodnil výšku ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená.

20. Keďže súd prvej inštancie právny nárok na náhradu škody subsumoval pod ustanovenia Občianskeho zákonníka v podobe nemajetkovej ujmy, žalovaná zotrvala na svojich tvrdeniach ohľadne určenia jej výšky, ktorá je na zvážení súdu, pričom priznanú výšku považuje za neprimeranú, a to aj s porovnaním výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmou žalobcu podľa jeho názoru podstatne vyššia. Podľa žalovanej žalobca doposiaľ nepreukázal zásah do súkromného, rodinného života či nepriaznivost' zdravotného stavu v príčinnej súvislosti s výkonom povolania v takej značnej miere, ktorá by odôvodňovala výšku súdom priznanej sumy. Ďalej zdôraznila, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať len ako sekundárnu kompenzáciu vtedy, ak by iná náprava nebola možná, resp. ak by sa takáto satisfakcia nezdala postačujúca, avšak vždy len vtedy, ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo vážnosť v spoločnosti, čo v prípade žalobcu nebolo preukázané. Súčasne žalovaná poukázala aj na skutočnosť, že žalobca sa žalobou nedomáha, aby sa „upustilo od neoprávneného zásahu“ do jeho práva na ochranu jeho osobnosti, ani aby sa odstránili následky takéhoto zásahu, teda podaná žaloba tak vôbec nerieši (údajný protiprávny) stav do budúcnosti, ale naopak vytvára priestor pre opätovné čiastkové žaloby. Žalovaná aj s poukazom na bod 50 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie uviedla, že v súdnom konaní nebolo na základe výpovede žalobcu ani iným dôkazným prostriedkom preukázané, ako súčasný stav zasahuje do osobnostnej sféry žalobcu, ako základný predpoklad pre vznik nemajetkovej ujmy.

21. Žalovaná zároveň podala odvolanie aj voči výroku, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom (100%) rozsahu. Žalovaná sa s týmto názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, pretože nárok žalobcom bol nesprávne uplatnený a má za to, že aj v danom prípade sa jedná o nesprávne právne posúdenie veci.

22. K odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý v úvode zdôraznil, že predmetom konania je žaloba žalobcu o zaplatenie nemajetkovej ujmy za porušenie práva EU Slovenskou republikou, pričom zo žaloby vyplýva, že do zákona o Hasičskom a záchrannom zbere (zákon č. 315/2001 Z. z.) sa v dôsledku nesprávneho prebratia smernice nepremietlo ustanovenie jej Čl. 6 písmeno b) o 48-hodinovej týždennej pracovnej dobe pre hasičov, čím došlo k porušeniu únieového práva žalobcu.

23. K námietke právomoci súdu žalobca uviedol, že každý vnútroštátny súd členského štátu EÚ je v rámci svojich právomocí a voľnej úvahy, ktorú mu priznáva vnútroštátne právo, povinný vykladať vnútroštátne ustanovenia čo najviac v súlade s právom Únie. Ak takáto interpretácia nie je možná súd je povinný bezodkladne neaplikovať nezlučiteľné vnútroštátne ustanovenie bez toho, aby požiadal alebo vyčkal na predchádzajúcu legislatívnu úpravu, ktorou by sa mala uviesť vnútroštátna právna norma do súladu s únieovým právom (C-231-233/06, C-128-131/07). Každý vnútroštátny súd musí rešpektovať prednosť únieového práva pred vnútroštátnym právom a vo svojej rozhodovacej činnosti sa nemôže zbaviť povinnosti uprednostniť únieovú normu pred vnútroštátnou normou.

24. K námietke nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej žalobca uviedol, že žalovaná ako členský štát a adresát smernice 2003/88/ES po jej vstupe do Európskej únie je zodpovedná za prijatie všetkých opatrení legislatívnej aj faktickej povahy s cieľom dosiahnutia účelu smernice. Nakoľko smernica 2003/88/ES je určená štátu, ktorý zodpovedá za jej správnu transpozíciu, v konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym prebratím smernice 2003/88/ES do právneho poriadku je pasívne vecne legitímovaná práve žalovaná.

25. K pôsobnosti Smernice 2003/88/ES aj pre hasičov žalobca uviedol, že významom a výkladom článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/ES, na ktorý odkazuje Smernica 2003/88/ES, sa zaoberali viaceré rozsudky Súdneho dvora EÚ (tiež ako „SD EÚ“), výklad ktorých je všeobecne záväzný a s ktorými je tvrdenie žalovanej v nesúlade. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Pfeiffer (C-397/01, bod 53 a 55), rozhodnutie Personalrat der Feuerwehr Hamburg, v ktorom SD EÚ potvrdil, že na „činnosti zásahových síl verejnej hasičskej služby sa nevzťahuje výnimka uvedená v Čl. 2 ods. 2 smernice č. 89/131/EHS, ale tieto činnosti naopak patria do pôsobnosti tejto smernice, pokiaľ sú vykonávané za obvyklých podmienok“ (C-52/04, bod 57) a na rozhodnutie G. B. (C-518/15, bod 27), pričom aj samotná Smernica 2003/88/ES v článku 17 ods. 3 bode iii) výslovne uvádza aj protipožiarnu službu a služby civilnej ochrany.

26. K transpozícii článkov Smernice 2003/88/ES žalobca uviedol, že slovenský zákonodarca rozhodol, že táto smernica bude transponovaná do zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, čo výslovne potvrdzuje jeho príloha č. 4 v bode 6. Žalobca tvrdí, že niektoré ustanovenia zákona sú v rozpore so smernicou, pretože ich uplatnením sa negarantuje 48 hodinový pracovný čas pre hasičov. Práve naopak týždenný „súčet“ služobného času hasičov a nariadenej služobnej pohotovosti prekračuje 48 hodín týždenne, čím dochádza k porušeniu čl. 6 písmeno b) smernice 2003/88/ES na ujmu žalobcu. Podľa žalobcu každý hasič pracujúci na zmeny bežne strávi na pracovisku týždenne 57,95 hodiny a skutočný priemerný týždenný pracovný čas hasičov je podľa žalobcu 56 hodín. Hoci žalovaná poukazuje na správne transponovanie smernice do zákona č. 315/2001 Z. z., podľa žalobcu takýto výklad však nespĺňa požiadavky únieového práva, nakoľko je len formálny a nedosahuje sa ním Smernicou požadovaný výsledok – t. j. zabezpečenie 48 hodinového priemerného služobného času pre príslušníkov Hasičského zboru Slovenskej republiky. Prekročením služobného času hasičov dochádza k porušeniu článku 6 písm. b) smernice, keďže praktickým dôsledkom aplikácie zákona č. 315/2001 Z. z. je výsledok, ktorý negarantuje 48 hodinový týždenný pracovný čas pre členov Hasičského zboru SR V tejto súvislosti žalobca poukázal na znenie zákona č. 315/2001 Z. z. upravujúce služobný čas a služobnú pohotovosť a svoje tvrdenia podoprel aj judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie ohľadne právneho režimu pracovnej pohotovosti pracovníkov vo veci C-429/09 G. Fuss, vo veci C-437/05 J. Vorel a vo veci C-397/01 Pfeiffer. Podľa prijatých záverov SD EÚ sa pracovná pohotovosť na pracovisku považuje za pracovný čas, pretože zamestnanec je k dispozícii zamestnávateľovi a pracovnú pohotovosť na pracovisku nemožno považovať za čas odpočinku. Vzhľadom k uvedenému žalobca konštatuje, že Slovenská republika do zákona o hasičskom zbore neprebrala ustanovenia smernice č. 2003/88/ES, nakoľko pracovnú pohotovosť jeho príslušníkov nepovažuje za súčasť ich týždennej služobnej doby a ani ich neodmeňuje spôsobom určeným pre výkon služobnej činnosti v služobnej dobe (služobný plat). Takáto situácia príslušníkom hasičského zboru podľa žalobcu spôsobuje škodu, náhrady ktorej sa môžu domáhať pred vnútroštátnymi súdmi, pričom podstata spočíva v tom, že v prípade posúdenia pracovnej pohotovosti ako súčasťou týždennej služobnej doby hasičov bude ich týždenná služobná doba prekračovaná, čím dochádza k porušeniu čl. 6 písmeno b) Smernice 2003/88/ES a zakladá zodpovednosť žalovanej za náhradu takto spôsobenej škody.

27. Následne žalobca poukázal na náležitosti nahradzovanej škody, povahu a definície vzniknutej škody, pričom zdôraznil, že pod škodou vznikajúcu hasičom pre nerešpektovanie 48-hodinovej pracovnej doby podľa Smernice 2003/88/ES treba rozumieť „škodu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený Čl. 6 písmeno b) Smernice 2003/88/ES rešpektovaný“ (bod 59 rozsudku ESD vo veci C 429/09 G. Fuss). Žalobca poukázal, že v dobe, po ktorú je hasič z dôvodu pracovnej pohotovosti nútený stráviť čas na pracovisku nad 48 - hodinový týždenný pracovný čas, nemôže voľne disponovať so svojim časom, venovať sa sebe, rodine, oddychovať, regenerovať svoje sily atď., t. j. nemôže využívať tento čas pre seba a reálne naplňať právo na odpočinok, zotavenie a nutnú regeneráciu.

28. Vo vzťahu ku konaniu o náhradu škody spôsobenej porušením únieového práva pred slovenským súdom žalobca uviedol, že takýto nárok na náhradu vzniknutej škody podľa únieového práva možno posúdiť ako nemajetkovú ujmu v zmysle slovenského práva, k náhrade ktorej dochádza v peniazoch. Zákonnú možnosť jej úhrady v peniazoch umožňuje § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože ju nepodmieňuje výlučne situáciami zníženia dôstojnosti fyzickej osoby v značnej miere alebo vážnosti v spoločnosti („najmä“), keďže ide o demonštratívny výpočet prípadov.

29. Žalobca tiež nesúhlasil s argumentáciou žalovanej ohľadom výpisov z dochádzkového systému SAP, ktoré žalovaná nepovažovala za dôkaz. Žalobca poukázal, že z predloženého výpisu z dochádzkového systému SAP vyplýva evidencia pracovného času žalobcu uvedením plánovaných hodín (skratka “PH”) ako aj skutočne odpracovaných hodín (skratka “OH”), pričom výpis z dochádzkového systému SAP za ten-ktorý mesiac prestal byť plánovaným rozvrhom služobného času hneď po ukončení daného mesiaca, keď nadriadený žalobcu potvrdil do evidencie skutočne odpracované hodiny žalobcu za daný mesiac (bez času služobnej pohotovosti), ktorý údaj o rozdiely medzi plánovaným a skutočne odpracovaným časom (skratka “RO”) je uvedený v predloženej výpise za každý mesiac a potvrdzuje jeho reálne odpracované hodiny (bez času služobnej pohotovosti), a teda aj neopodstatnenosť námietky žalovanej.

30. Žalobca nesúhlasil s námietkou žalovanej, že neboli splnené podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže so zreteľom na povahu osobnostného práva, ktoré bolo v danom prípade porušené (právo na ochranu zdravia a právo na súkromie), a jeho okolnosti nemožno podľa žalobcu podmieňovať možnosť uplatnenia peňažnej satisfakcie požadovaním následku, ktorým je zníženie dôstojnosti, resp. vážnosti žalobcu v spoločnosti. Občianskoprávne prostriedky ochrany osobnosti uvedené v § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka sú podľa žalobcu uvedené len príkladom, právna úprava nevyklučuje, aby fyzická osoba použila aj iné prostriedky ochrany. Vychádzajúc z povahy porušeného práva a okolností, za ktorých k porušeniu došlo (t. j. žalovaná ako členský štát Únie neprijal opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby nebola prekročená maximálna hranica priemerného týždenného pracovného času podľa článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES) je dôvodný taký záver, že žaloba na upustenie od neoprávneného zásahu ani žaloba na odstránenie trvajúcich následkov nie je na mieste vzhľadom na subjekt zodpovednosti za neoprávnený zásah (štát) a rovnako podľa žalobcu neprichádza do úvahy ani morálna satisfakcia, ktorou sa podľa súdnej praxe rozumie predovšetkým ospravedlnenie, odvolanie výrokov a podobne.

31. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

32. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu zotrvala na svojej doterajšej argumentácii, pričom uviedla, že jej rozsiahla právna argumentácia prezentovaná v konaní nebola zo strany súdu správne aplikovaná. Žalovaná odvolávajúc sa na svoje doterajšie podania ešte zdôraznila, že určenie výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá nepodlieha žiadnemu hodnoteniu, naopak jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku, pričom musí ísť o úvahu preskúmateľnú a nie svojoľnú.

33. Ďalšie podania strany sporu v odvolacom konaní nepredložili.

34. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovanou a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozsudku (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

35. So zreteľom na obsah odvolania žalovanej, v odvolacom konaní bol preskúmaný len napadnutý I. výrok o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- eur a III. výrok o trovách konania, a preto

II. výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol, v odvolacom konaní preskúmaný nebol a ako taký nadobudol právoplatnosť.

36. Žalovaná napadla rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h), teda že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

37. K posúdeniu odvolacej námietky týkajúcej sa inej vady konania s následkom nesprávneho rozhodnutia vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd uvádza, že odvolateľ by mal minimálne uviesť, aké pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie nastalo, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zároveň pochybenie v procesnom postupe súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu by malo dosiahnuť určitú intenzitu, ktorá by odôvodnila záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

38. Odvolací súd po preštudovaní odvolania žalovanej nezistil, aké konkrétne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie je žalovanou vytýkané. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaná namieta nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci, čo sú však samostatné odvolacie dôvody. Preto odvolací súd konštatuje, že odvolacia námietka podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) nie je dôvodná.

39. Čo sa týka námietky žalovanej, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uvádza, že nielen súdnou praxou, ale aj teóriou práva je ustálené, že dokazovanie v súdnom spore prebieha vo viacerých fázach - od navrhnutia dôkazu, cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených a navrhnutých dôkazov vykoná. Miera dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 350/08 zo dňa 30.9.2010 a primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012)

40. Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poukazuje, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav; je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

41. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

42. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré vo svojom odôvodnení reflektuje na všetky námietky žalovanej, ktoré opätovne predkladá aj v odvolacom konaní. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav vychádzajúc z vykonaných dôkazov a správne aplikoval príslušné právne normy, ako aj právo Európskej únie vrátane záväznej judikatúry Súdneho dvora EU. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v nadväznosti na odvolacie námietky žalovanej odvolací súd dodáva nasledovné.

43. Podľa článku 7, druhá, tretia veta Ústavy SR právne záväzné akty európskych spoločenstiev a európskej únie majú prednosť pred zákonmi SR. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa článku 120 ods. 5.

44. Podľa článku 1 bod 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/88/ES z 4.11.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej len „smernica“), táto smernica sa vzťahuje na: a) minimálnu dobu denného odpočinku, týždenného odpočinku a ročnej dovolenky, prestávky v práci a na prvý týždenný pracovný čas a b) určité aspekty nočnej práce, práce na zmeny a rozvrhnutie práce.

Podľa článku 2 ods. 1 smernice na účely tejto smernice platia tieto definície: 1. "pracovný čas" je príslušný čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s príslušnými právnymi predpismi a/alebo praxou.

Podľa článku 6 písm. b) smernice členské štáty musia zabezpečiť zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov: a) týždenný pracovný čas bude obmedzený zákonmi, inými právnymi predpismi alebo správными opatreniami alebo kolektívnymi zmluvami alebo dohodami medzi sociálnymi partnermi; b) priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.

45. Podľa ustanovenia § 85 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o hasičskom a záchrannom zbore v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „Zákon“) služobný čas príslušníka je časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia služobný čas príslušníka je 40 hodín týždenne. Skrátenie týždenného služobného času príslušníka možno dohodnúť v kolektívnej zmluve vyššieho stupňa.

Podľa § 86 ods. 1 a 2 Zákona služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov. Pri nerovnomernom rozvrhnutí nesmie byť dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni.

Podľa ustanovenia § 92 ods. 1 Zákona služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času.

46. V prejednávanvej veci je nesporné, že žalobca je príslušníkom Hasičského a záchranného zboru s miestom výkonu služby vo Vranove nad Topľou. Žalobca výpisom z dochádzkového systému za obdobie od apríla 2018 do marca 2021 preukazoval, že v danom období bolo porušované jeho právo na 48 hodinový týždenný pracovný čas vyplývajúci z článku 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES a právo na primeraný odpočinok po práci, za čo požadoval od Slovenskej republiky ako členského štátu Európskej únie náhradu nemajetkovej ujmy vo forme finančného plnenia. Žalovaná nerozporovala skutočnosť, že žalobca v uvedenom období bol v rámci výkonu štátnej služby a služobnej pohotovosti v mieste výkonu služby k dispozícii zamestnávateľovi pripravený na prípadný zásah viac ako 48 hodín týždenne, avšak namietala, že by žalobcovi nárok na škodu voči nej z dôvodov ním uvádzaných vôbec vznikol.

47. Spor o náhradu škody spôsobenej jednotlivcom porušením práva EÚ v dôsledku nesprávneho prebratia (transpozície) smernice do vnútroštátneho právneho poriadku možno zaradiť medzi tzv. súkromnoprávne spory. Skutočnosť, že žalovanou v takomto spore je štát, je bez právneho významu, keďže z judikatúry Súdneho dvora EU jednoznačne vyplýva, že spory o náhradu škody spôsobenej porušením práva únie medzi jednotlivcom a štátom majú rozhodovať príslušné vnútroštátne súdy.

48. Súd prvej inštancie bol v rámci svojej právomoci v prejednávanom spore oprávnený a povinný skúmať, či zo strany žalovanej došlo k tvrdenému porušeniu práva Únie pri preberaní Smernice do právneho poriadku Slovenskej republiky, to znamená skúmať, či zákon č. 315/2001 Z. z. zodpovedá cieľom článku 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES. Každý vnútroštátny súd členského štátu EU je v rámci svojich právomocí a voľnej úvahy, ktorú mu priznáva vnútroštátne právo, povinný vykladať vnútroštátne ustanovenia čo najviac v súlade s právom únie. Ak takáto interpretácia nie je možná, súd je povinný bezodkladne neaplikovať nezlučiteľné vnútroštátne ustanovenie bez toho, aby požiadal alebo

vyčkal na predchádzajúcu legislatívnu úpravu ktorou by sa mala uviesť vnútroštátna právna norma do súladu s úniovým právom (C-231-233/06, C-128-131/07). Každý vnútroštátny súd musí rešpektovať prednosť úniového práva pred vnútroštátnym právom a nemôže sa zbaviť povinnosti uprednostniť únióvu normu pred vnútroštátnou normou. Súd prvej inštancie tak mal právomoc posudzovať súlad zákona č. 315/2001 Z. z. so Smernicou 2003/88/ES.

49. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaná v rámci preberania Smernice 2003/88/ES po vstupe do Európskej únie nezohľadnila skutočnosť, že pracovná (služobná) pohotovosť predstavuje pracovný (služobný) čas pracovníka, a teda cieľ článku 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES nebol v prípade zákona č. 315/2001 Z. z. dosiahnutý. Vo všeobecnosti platí, že smernica ako špecifický prameň práva Únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice prebraté tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná, aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť a aby sa prebratím Smernice do vnútroštátneho práva dosiahol stav, ktorý je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť v členskom štáte. Z hľadiska prejednávaného sporu článok 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES jednoznačne stanovuje, že priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.

50. Z vyššie citovaných ustanovení zákona č. 315/2001 Z. z. vyplýva, že zákon oddeľuje vykonávanie štátnej služby príslušníka Hasičského a záchranného zboru v rámci služobného času a vykonávanie štátnej služby príslušníka Hasičského a záchranného zboru v rámci určenej služobnej pohotovosti. Aj keď v oboch prípadoch ide o výkon štátnej služby, služobná pohotovosť sa nezapočítava do služobného času príslušníka Hasičského a záchranného zboru. Smernica 2003/88/ES v článku 2 bod 1 a 2 ustanovuje, že pracovný čas predstavuje akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi predpismi a (alebo) praxou a čas odpočinku je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom. Z uvedeného vyplýva, že čas určenej služobnej pohotovosti príslušníka Hasičského a záchranného zboru má byť súčasťou služobného času, pretože nejde o čas odpočinku. Zákon č. 315/2001 Z. z. tak v rozpore so smernicou 2003/88/ES zo služobného (pracovného) času príslušníka Hasičského a záchranného zboru vyčleňuje čas určenej služobnej pohotovosti, pričom smernica 2003/88/ES neumožňuje, aby členské štáty ponechali v platnosti alebo prijali inú definíciu pojmu „pracovný čas“, ako je definícia uvedená v smernici.

51. Ohľadne námietky žalovanej, či sa Smernica 2003/88/ES vzťahuje aj na žalobcu ako príslušníka Hasičského a záchranného zboru, odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní je potrebné vychádzať nielen zo samotného znenia Smernice 2003/88/ES, ale aj z príslušnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, tak ako to učinil aj súd prvej inštancie, pretože súd je povinný plne uplatňovať výklad práva Únie, ktorý podal Súdny dvor EÚ (rozsudok C-261/21 zo dňa 07. 07. 2022). Súdny dvor EÚ rozhodol, že článok 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES má priamy účinok, teda priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu uplatniť priamo v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Súdny dvor EÚ tiež rozhodol, že Smernica sa má uplatniť na činnosti hasičského zboru, aj keď sú vykonávané zásahovými silami v teréne a nezáleží na tom, či sú zamerané na boj proti požiarom, alebo na poskytnutie pomoci iným osobám, ak sú vykonávané za obvyklých podmienok v súlade s poslaním im zvereným, a to aj vtedy, keď zásahy, ku ktorým môžu tieto činnosti viesť, sú svojím charakterom nepredvídateľné a môžu vystaviť pracovníkom určitým rizikám. Na účely Smernice 2003/88/ES nemôže byť pojem pracovníka vykladaný rôzne podľa vnútroštátnych právnych predpisov, ale má autonómny význam právo Únie, keď za pracovníka sa považuje každý, kto vykonáva skutočné a konkrétne činnosti pre zamestnávateľa a právna povaha pracovnoprávneho vzťahu z hľadiska vnútroštátneho práva nemôže mať nijaký dosah na postavenie pracovníka v zmysle práva Únie. Skutočnosť, či je niekto podľa vnútroštátneho práva profesionálny alebo dobrovoľný hasič nie je relevantná na charakteristiky pracovníka, na ktorého sa vzťahujú ustanovenia Smernice 2003/88/ES (C-397/01 až C-403/01 vo veci Pfeiffer, body 52 a 55, C-429/09 vo veci Fuß, bod 27 až 30, C-518/15 vo veci Matzak). Súdny dvor EÚ v uvedených rozhodnutiach tiež opakovane judikoval, že čas pracovnej pohotovosti na pracovisku je potrebné v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času a konštatoval, že pracovná pohotovosť vykonávaná pracovníkom v režime fyzickej prítomnosti v zariadení zamestnávateľa sa považuje ako celok za pracovný čas nezávisle od toho, akú prácu skutočne pracovník vykonáva. Odvolacia námietka žalovanej, že Smernica 2003/88/ES sa nevzťahuje na žalobcu ako príslušníka Hasičského a záchranného zboru, je tak nedôvodná.

52. Osobitne v prípade hasičov Súdny dvor EU potvrdil, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu pracovný čas a nesmie prekročiť maximálny týždenný pracovný čas ustanovený smernicou 2003/88/ES. Nakoľko aj žalobca musí byť počas výkonu služobnej pohotovosti k dispozícii zamestnávateľovi na pracovisku, celý čas služobnej pohotovosti je potrebné započítavať do pracovného času žalobcu. Bez vplyvu na porušenie článku 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES je preto aj skutočnosť, že za pracovnú pohotovosť je žalobcovi vyplácaná náhrada. Súdny dvor EU dodal, že ak povaha a rozsah povinností a režim zodpovednosti, ktorý sa vzťahuje na pracovníka, vyžadujú jeho fyzickú prítomnosť na mieste výkonu práce, resp. povinnosť byť pre svojho zamestnávateľa k dispozícii a obmedzenia uložené tomuto pracovníkovi počas doby pohotovosti sú takej povahy, že objektívne a veľmi významne ovplyvňujú možnosť tohto pracovníka slobodne nakladať v tejto dobe s časom, v rámci ktorého sa od neho výkon práce nepožaduje, a venovať tento čas svojim vlastným záujmom, predstavuje táto doba služobnej pohotovosti pracovný čas pracovníka (C-214/20 zo dňa 11.11.2021, C-580/19 zo dňa 09.03.2021, C-107/19 zo dňa 09.09.2021 a C-344/19 zo dňa 09.03.2021). Tento záver sa preto aj podľa odvolacieho súdu vzťahuje aj na žalobcu.

53. Čo sa týka samotného nároku na náhradu škody, predpoklady, že žalovaná zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi porušením jeho práva vyplývajúceho z noriem EÚ, sú splnené, pretože 1/ článok 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES priznáva pracovníkom právo na priemerný týždenný pracovný čas vrátane nadčasov v rozsahu 48 hodín, 2/ uvedené ustanovenie nebolo do právneho poriadku Slovenskej republiky prebraté správne, pretože slovenský právny poriadok umožňuje, aby priemerný týždenný pracovný čas žalobcu vrátane nadčasov presiahol 48 hodín, 3/ porušenie uvedeného článku vo vzťahu k žalobcovi je dostatočne závažné, pretože ide o porušenie jasnej a konkrétnej normy EÚ, ktorá pokiaľ ide o hornú hranicu priemerného týždenného pracovného času neponecháva členským štátom priestor na voľnú úvahu a súčasne ide o porušenie práva, ktoré je v zjavnom rozpore aj s judikatúrou Súdneho dvora EU (napr. C-429/09) a 4/ porušenie tejto normy malo za následok ukrátenie času na odpočinok žalobcu resp. času tráveného inak ako v mieste jeho pracoviska.

54. Povaha vzniknutej škody má nemajetkovú povahu, preto aj podľa názoru odvolacieho súdu, je pri priznaní nároku na jej náhradu možné použiť pravidlá týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy fyzickej osobe podľa § 11-13 Občianskeho zákonníka, nakoľko tieto ustanovenia upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie k náhrade škody žalobcu v dôsledku porušenia jeho únieového práva. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že aj únieové právo uznáva, že v dôsledku jeho porušenia môže dôjsť u poškodenej osoby k náhrade nemateriálnej ujmy. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že neboli splnené podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uvádza, že so zreteľom na povahu osobnostného práva, ktoré bolo v danom prípade porušené a jeho okolnosti nemožno podmieňovať možnosť uplatnenia peňažnej satisfakcie požadovaním následku, ktorým je zníženie dôstojnosti, resp. vážnosti žalobcu v spoločnosti. Občianskoprávne prostriedky ochrany osobnosti uvedené v § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka sú uvedené len príkladmo, právna úprava nevyklučuje, aby fyzická osoba použila aj iné prostriedky ochrany. Z ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, aby boli odstránené následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie, pričom týmto zadosťučinením sa rozumie morálna satisfakcia. Vychádzajúc z povahy porušeného práva a okolností, za ktorých k porušeniu došlo (t. j. žalovaný ako členský štát Únie neprijal opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby nebola prekročená maximálna hranica priemerného týždenného pracovného času podľa článku 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES) je dôvodný záver, že žaloba na upustenie od neoprávneného zásahu ani žaloba na odstránenie trvajúcich následkov nie je na mieste vzhľadom na subjekt zodpovednosti za neoprávnený zásah (štát). Rovnako neprichádza do úvahy ani morálna satisfakcia, ktorou sa podľa súdnej praxe rozumie predovšetkým ospravedlnenie, odvolanie výrokov a podobne. Aj z formulácie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zníženie dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti je len príkladom, kedy fyzickej osobe môže vzniknúť právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Berúc do úvahy judikatúru Súdneho dvora EU možno nárok na náhradu takto vzniknutej škody podľa únieového práva posúdiť ako nemajetkovú ujmu v zmysle slovenského práva, k náhrade ktorej dochádza v peniazoch. Závery súdu prvej inštancie o primeranosti finančnej náhrady vo výške 2.000,- eur v tomto prejednávacom prípade sú tak aj podľa názoru odvolacieho súdu správne a priznaná výška je aj riadne a presvedčivo odôvodnená.

55. Odvolací súd ďalej pripomína princíp právnej istoty, ktorý je imanentným znakom právneho (napr. PL. ÚS 36/95), a ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Obsahovým komponentom princípu právnej istoty je veľmi zjednodušene povedané rovnaká odpoveď na právnu otázku za rovnakého alebo analogického skutkového stavu. Z uvedeného zároveň vyplýva, že pokiaľ je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, je splnený základný predpoklad na to, aby súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď.

56. Aj súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal na iné rozhodnutia iných všeobecných súdov v konaniach o náhradu škody začatých žalobcami ako príslušníkmi Hasičského a záchranného zboru proti žalovanej z totožných dôvodov, ktoré riešili námietky žalovanej predloženej žalovanou aj v tomto konaní. Aj v týchto iných sporoch bola žalobcom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávnej transpozície smernice umožňujúcej vyžadovať od príslušníkov Hasičského a záchranného zboru výkon štátnej služby nad smernicou stanovený maximálny týždenný pracovný čas 48 hodín, a všetky námietky žalovanej boli posúdené ako nedôvodné. Preto aj odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/1/2020 zo dňa 19. 11. 2020, sp. zn. 2Co/54/2020 z 03. 12. 2020 a tiež rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/86/2022 zo dňa 10.5.2023, sp. zn. 16Co/36/2022 zo dňa 23.3.2023.

57. Predovšetkým je potrebné si uvedomiť, že výsledkom súdneho konania je autoritatívne rozhodnutie, podľa ktorého je v sporovom konaní vždy jedna strana sporu úspešná a druhá strana neúspešná. Súčasťou práva na spravodlivý proces tak nemôže byť právo na to, aby bola procesná strana (žalobca, i žalovaný) pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil práve s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok (porov. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

58. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalovanej nie sú dôvodné a skutočnosti uvedené v jej odvolaní neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, preto bol rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdený. Keďže súd prvej inštancie rozhodoval o priznaní nároku na náhradu škody vzniknutej v nemateriálnej sfére na základe vlastnej úvahy, správny je aj jeho výrok o trovách konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodol priznaním plného úspechu žalobcovi, ktorých výška bude vyrátaná z priznanej sumy.

K trovám odvolacieho konania

59. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania práv

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

60. Keďže žalovaná v odvolacom konaní nebola úspešná, odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi.

61. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP)

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody - § 421 a § 422 CSP)) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 125 ods. 1 a 2 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 160 ods. 2 CSP dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.